

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและประเมินทักษะการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนบ้านดงลอย อำเภอมกน้อย จังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน แบบทดสอบการเรียงคำในประโยคภาษาไทย แบบประเมินทักษะการเล่านิทานตามเกณฑ์ระดับคุณภาพ (Rubrics) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละ นำเสนอผลด้วยตารางประกอบคำบรรยาย

สรุป

การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการเรียงคำในประโยคภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 นักเรียนโดยรวมสามารถการเรียงคำในประโยคภาษาไทยได้ดีมาก
2. ผลการประเมินทักษะการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 นักเรียนโดยรวมมีทักษะการเล่านิทานดี

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยการใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การเรียงคำในประโยคภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนเรียงคำในประโยคภาษาไทยได้ดีมาก อาจสืบเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-4 นั้นมุ่งเน้นการให้ความรู้เกี่ยวกับประโยค

ในภาษาไทย ได้แก่ ความหมาย ส่วนประกอบ การเรียงลำดับคำ ชนิดและประเภทของประโยค ในภาษาไทย นักเรียนจึงเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับหลักภาษาแล้วนำไปประยุกต์ใช้ จนทำให้นักเรียนสามารถเรียงคำในประโยคภาษาไทยได้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของปรียาพร วงษ์อนุตรโรจน์ (2548, หน้า 116-117) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาจำเป็นต้องมีลำดับขั้นเพื่อให้การเรียนรู้มีความเหมาะสมและสามารถตอบสนองผู้เรียนได้ดีที่สุด ควรจัดให้มีการฝึกหัดอย่างเหมาะสม การฝึกหัดกับการเรียนรู้ทางภาษาจำเป็นต้องมีคู่กันเสมอ เพราะเป็นการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสตอบสนองให้เกิดความชำนาญเพิ่มขึ้นและเพื่อให้เกิดการจำได้ นอกเหนือจากความเข้าใจ ควรกำหนดบทเรียนให้เหมาะสมแก่การฝึกด้วย รวมทั้งมีการทดสอบความรู้และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนจนเป็นที่พอใจ

นอกจากนี้ยังใช้สื่อการเรียนรู้ เช่น นิทาน ใบความรู้ ใบงาน รูปแบบต่างๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนโดยใช้ประกอบการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติด้วยการวิเคราะห์ส่วนประกอบของประโยค การแต่งประโยคจากภาพหรือคำที่กำหนดให้ตามชนิดและประเภทของประโยค การเรียงลำดับคำจากประโยคที่กำหนดให้เป็นประโยคใหม่ ผลการฝึกปฏิบัติทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียงคำในประโยคภาษาไทยได้ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของกรมวิชาการ (2546, หน้า 8) ที่กล่าวสนับสนุนว่า การฝึกฝนทุกทักษะอย่างจริงจังโดยใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะมากยิ่งขึ้น

อีกทั้งการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้านในท้องถิ่นของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับเนื้อเรื่องในนิทาน เนื่องจากผู้ที่เล่านิทานให้ฟังมักเป็นบุคคลใกล้ชิด เช่น พ่อ แม่ หรือญาติผู้ใหญ่ ประกอบกับนักเรียนเป็นผู้เก็บข้อมูลนิทานด้วยตนเอง และประการสำคัญ คือ การเรียนรู้จากเรื่องที่ใกล้ตัวและใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจเรียน ในขณะที่ชาติรี สำราญ (2543, หน้า 255) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยว่า ควรให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยอาศัยสิ่งแวดล้อมเป็นสื่อ อาศัยประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติจริง หรือค้นพบจากสิ่งที่ต้องการเรียนรู้รอบๆ ตัวของผู้เรียน ซึ่งอาจได้มาจากสื่อ สิ่งพิมพ์ กระตุ้นให้ผู้เรียนค้นหาคำตอบที่ตั้งคำถามขึ้นมาจากการดำเนินการตามวิธีดังกล่าวพบว่า นักเรียนแต่ละคนพัฒนาขึ้นตามศักยภาพของตน สอดคล้องกับงานวิจัยของเจตสุภา สอนใจธิ (2548) ที่ศึกษาผลการใช้นิทานเป็นสื่อตามแนวทางสร้างปัญญาเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านกับแนวการสร้างปัญญาอันประกอบด้วย ส จ ป ล และการคัดเลือกนิทานโดยคำนึงถึงเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน สะท้อนถึงขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม โดยเฉพาะนิทานพื้นบ้านจะเป็นเรื่องราวที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและรับรู้เรื่องราวได้รวดเร็ว เพราะเคยมี

ประสบการณ์ทางภาษาโดยรู้เรื่องเหล่านั้นมาก่อน ผลการศึกษาพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้เรียนตามกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ ตามแนวการสร้างปัญญาเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านแล้วนักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น ในขณะที่งานวิจัยของอรอุมา อินฟูลา (2551) ซึ่งทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เรื่องประโยคในภาษาไทยตามทฤษฎีการทำงานของสมอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้กล่าวถึงหลักการเรียนรู้ ความรู้ ความเข้าใจว่า ในการสอนนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน หากแต่ความจำเป็นและต้องใช้ใช้ในการสื่อสารจึงต้องเรียนภาษาไทย โดยเฉพาะการเรียบเรียงประโยคเพื่อการสื่อสารที่มีโครงสร้างทางภาษาแตกต่างจากภาษาถิ่นของนักเรียน นักเรียนจึงต้องเรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันที่เป็นไปตามสภาพปัจจุบันของสังคม ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเรื่องประโยคในภาษาไทยสูงขึ้น หลังจากที่ได้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริม

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถของนักเรียนในการเรียงคำในประโยคภาษาไทยได้ดีมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้ฝึกทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทย ได้ฝึกทักษะการฟัง การดู และการพูด จากการเล่านิทานของเพื่อนทั้ง 27 คน นักเรียนจึงเกิดการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาจากประสบการณ์ตรง เช่น พูดได้ชัดถ้อยชัดคำ คล่องแคล่ว ลำดับเรื่องราวในการพูดได้ถูกต้องไม่วกวน ใช้ระดับเสียงได้เหมาะสมสอดคล้องกับเรื่องราวและเหตุการณ์ มีบุคลิกท่าทางในการพูดที่เหมาะสม สามารถจับใจความสำคัญสรุปข้อคิดจากเรื่องที่ฟังได้ถูกต้อง รวมทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูในด้านต่างๆ เป็นผลให้นักเรียนสามารถเล่านิทานได้ดี ในขณะเดียวกันการดำเนินการฝึกตามเทคนิคการเล่านิทานให้เกิดทักษะของ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, หน้า 183-185) ที่กล่าวว่า การเล่านิทานให้สนุกและดึงดูดความสนใจ นักเล่านิทานที่ดีต้องเอาใจใส่เกี่ยวกับเทคนิคต่างๆที่จะนำมาใช้ในการเล่านิทาน และควรใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดทักษะการเล่านิทาน สอดคล้องกับความคิดเห็นของ Jennings (1992, p. 12-13) ที่ได้กล่าวว่า การเล่านิทานช่วยพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาของผู้เรียนทั้งสี่ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีนิทานเป็นสื่อและเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการกระตุ้นให้เกิดการสื่อสาร ในขณะที่ไพพรรณ อินทนิล (2544, หน้า 49) ได้กล่าวสนับสนุนว่า การเล่านิทานเป็นการสร้างสรรค์ในด้านภาษาแก่ผู้เรียน ช่วยให้ผู้ฟังหรือผู้เรียนได้เข้าใจรูปแบบและรู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ได้รู้จักและเพิ่มความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่มากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของลำไย บัวพิทักษ์ (2542, หน้า 29) ที่ได้ให้แนวคิดว่าการเล่านิทานมีประโยชน์และมีคุณค่ามากมาย เช่น ช่วยขยายประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็ก ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางความคิดและจินตนาการ ฝึกให้เด็กเป็นนักฟังที่ดี เก็บใจความเรื่องที่ฟังได้ตามสมควรแก่วัย สร้างความเพลิดเพลินให้แก่เด็ก

การจัดประสบการณ์ให้แก่แก่นักเรียนโดยใช้นิทานนำไปสู่ประสบการณ์ด้านต่างๆ ทำให้เด็กสนใจ ต้องการอยากจะเรียนรู้ นิทานจึงมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนมาก เพราะช่วยลดความตึงเครียด หลังจากที่ครูสังเกตเห็นว่าเด็กนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายจากการเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ นักเรียนพักผ่อนและได้รับความเพลิดเพลิน ดังที่ Wright (1995, p. 6-7) ได้ให้แนวคิดว่ นิทาน เป็นสิ่งที่ผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็กมักสนใจอยากฟังนิทานอยู่เสมอ นิทานจึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ ในการฟัง การเล่านิทานจึงเป็นโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังไปโดยไม่รู้ตัว ทำให้เกิด ความคุ้นเคยกับภาษา และกระตุ้นให้เกิดการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน หรือการเขียนก็ ทำได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการสื่อสารนั้นเกี่ยวข้องกับนิทานที่ได้ฟัง และผู้เรียนมี ประสบการณ์ร่วมกัน การเล่านิทานจึงช่วยพัฒนาทักษะในด้านการสื่อสาร และสอดคล้องกับ งานวิจัยของสมปอง หลอมประโคน (2544) ที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการนำกิจกรรมการเล่า นิทานไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยศึกษาเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานเป็นเวลา 6 สัปดาห์ พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้น และ นักเรียนเกิดความคงทนในการจำคำศัพท์หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน อันแสดงให้เห็นและสนับสนุนคำกล่าวที่ว่า การเล่านิทานช่วยพัฒนาการใช้ภาษาได้ทั้ง 4 ทักษะ โดยเฉพาะ ทักษะการฟัง-พูด ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและเพิ่มความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาพูดได้มากขึ้น

เมื่อกล่าวโดยสรุปถึงการใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำ ในประโยคภาษาไทยและการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้ว จะเห็นได้ว่า นิทานสามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้อย่างมีความสุข มีทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทย และมีทักษะในการเล่านิทาน มากขึ้น ตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ตามความเหมาะสมต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. นอกเหนือจากการใช้นิทานเพื่อพัฒนาการเรียงคำในประโยคภาษาไทยแล้ว ครูอาจใช้ สื่อ เช่น เกม เพลง กระตุ้นความสนใจของนักเรียน เพื่อประกอบการสอนพัฒนาการเรียงคำใน ประโยคภาษาไทยในระดับที่ทำการสอนได้
2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาไทยด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนของนักเรียน